Jednací číslo: 42Cm 172/2009 - 583

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Ivo Walderem ve věci žalobce **DRILLING TRADE, s.r.o.**, se sídlem Škrobálkova 158/21, Kunčičky, 718 00 Ostrava, IČ 258 99 015, zastoupeného Mgr. Pavlem Pěnkavou, advokátem, se sídlem Místecká 329/258, 720 00 Ostrava – Hrabová, proti žalovanému **MVM - ECO. CZ s.r.o.**, se sídlem Sokola Tůmy 1099/1, Hulváky, 709 00 Ostrava, IČ 268 23 454, zastoupenému Mgr. Pavlem Szkanderou, advokátem, se sídlem Svatoplukova 1209, 738 01 Frýdek - Místek, **o zaplacení částky 586.176,50 Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu žalovaného vůči žalobci o zaplacení částky 1.692.517,- Kč**

takto:

I. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci částku ve výši 586.176,50 Kč a dále úrok z prodlení ve výši 0,05% denně z částky 702.219,- Kč za dobu od 20.1.2006 do 20.1.2007 a dále úrok z prodlení ve výši 0,05% denně z částky 586.176,50 Kč od 21.1.2007 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 144.757,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

Žalobce žalobou ze dne 24.9.2009, doručenou soudu dne 29.9.2009, a doplněnou podáním ze dne 29.3.2010 a 2.5.2014 se domáhal po žalovaném zaplacení částky 586.176,50 Kč spolu se smluvním úrokem z prodlení ve výši 0,05% denně z částky 702.219,- Kč za dobu od 20.1.2006 do 20.1.2007 a dále 0,05% denně z částky 586.176,50 Kč od 21.1.2007 do zaplacení.

Žalobce žalobu odůvodnil tvrzením, že dne 1.4.2005 uzavřel s žalovaným smlouvu o dílo č. 1700105, ve které se žalobce zavázal provádět předmět díla specifikovaný v článku I. předmětné smlouvy s tím, že dle článku II., odst. 4 smlouvy předmět díla bude plněn na základě písemné objednávky žalovaného. V souladu s tímto smluvním ujednáním si žalovaný objednávkou č. 48 ze dne 26.9.2005 objednal vrtné práce pro tepelné čerpadlo 4 kusy NIBE Fighter 1320 - 25 včetně výstroje. Žalobce dle požadavku žalovaného vrtné práce provedl v souladu s objednávkou č. 48 a následně vystavil za provedené práce dne 20.12.2005 daňový doklad č. 54505 na částku 702.219,- Kč se splatností do 19.1.2006. Dne 21.1.2007 uzavřel žalobce s žalovaným dohodu o vzájemném započtení pohledávek, kdy z výše uvedené faktury č. 54505 vystavené na částku 702.219,- Kč byla započtena dlužná částka žalobce vůči žalovanému ve výši 116.042,50 Kč. Na základě této skutečnosti vznikla žalovanému povinnost uhradit zbývající dlužnou částku ve výši 586.176,50 Kč s příslušenstvím. Žalovaný, ačkoliv věděl, že má vůči žalobci finanční závazek ve výši 586.176,50 Kč, byl i srozuměn s penalizací ve výši 0,05 % denně z fakturované částky, a to dle článku III., odst. 5 smlouvy o dílo č. 1700105 ze dne 1.4.2005, a proto také takto smluvený úrok z prodlení žalobce požadoval žalobou. Výše uvedenou smlouvu o dílo ze dne 1.4.2005 žalobce hodnotil jako rámcovou smlouvu, na jejímž podkladě byly následně uzavírány a realizovány dílčí smlouvy o dílo, a to formou vystavení objednávky žalovaným a její faktickou akceptací ze strany žalobce provedení vrtných prací, a to s odkazem na ust. § 275 odst. 4 obch. zák. Uzavřenou dohodu o vzájemném započtení pohledávek ze dne 21.1.2007 žalobce hodnotil jako projev vůle žalovaného, kterým dle ust. § 407 odst. 3 obch. zák. výše uvedený závazek uznal. Projev vůle učiněný účastníky v článku III., odst. 5 smlouvy ze dne 1.4.2005, kdy byla sjednána „penalizace“, žalobce hodnotil jako dohodu, kterou se strany odchýlily od zákonné úpravy úroků z prodlení a dohodli úrok z prodlení vyšší, ve výši 0,05% denně.

Podáním ze dne 2.5.2014, a u jednání soudu dne 7.12.2016, žalobce doplnil, že jde-li o čl. II, bod 2 Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4.6.2007, pak úmyslem stran bylo stanovit splatnost ceny za postoupení pohledávky ke dni 4.7.2007, když k tomuto datu měla povinnost žalobkyně dospět a vzniknout povinnost cenu uhradit. Doba plnění byla tak stanovena ve prospěch žalobce, kdy tento byl oprávněn hradit cenu v průběhu celé 30 denní lhůty počínaje od 4.6.2007, avšak žalovaná jako věřitel nebyla oprávněna tuto požadovat dříve než po uplynutí této lhůty, tj. dne 5.7.2007. Sjednaná splatnost byla formulována v obchodním styku zcela obvyklým a konformním způsobem a závěry, jež žalobce dovozuje z takto formulovaného ujednání o splatnosti, zcela odpovídají i komentářové literatuře (např. Komentář ASPI k § 340 a § 342 obch. zák.), kdy autoři uvádějí jako příklad doby plnění sjednané ve prospěch věřitele právě ujednání, jež bylo použito ve smlouvě ze dne 4.6.2007. Shora uvedené pak plyne i z výkladu čl. II., bod 3 citované smlouvy, který je třeba vykládat ve vzájemném kontextu s čl. II. bod 2 tak, že žalobci byla poskytnuta lhůta 30 dnů k placení, jinak dojde ke zrušení smlouvy. Jiný výklad by totiž nedával žádný logický smysl ujednání podle čl. II., bod 3. Jistě nebylo úmyslem účastníků stanovit odklad splatnosti o 30 dnů od uzavření smlouvy a jedním dechem umožnit žalované požadovat plnění již prvním dnem po uzavření smlouvy, tj. 5.6.2007. Dle shora uvedeného je tak zřejmé, že předmětný jednostranný zápočet žalovaného ze dne 13.6.2007 musí být absolutně neplatný pro rozpor s ust. § 359 obch. zák., když žalovaný použil k zápočtu svou dosud nesplatnou pohledávku.

Oproti nově v řízení k zápočtu uplatněné pohledávce žalovaného podáním ze dne 20.5.2014, kterou žalovaný konkretizoval až podáním ze dne 22.4.2016, žalobce namítal, že smluvní vztah, ze kterého žalovaný údajně odvíjí pohledávku k započtení jako svou obranu proti žalobě, byl ukončen vzájemnou dohodou účastníků tak, že uzavřeli Dodatek č. 1 ze dne 9.3.2007 k této smlouvě, ze kterého vyplývá dohoda na ukončení trvání platnosti této smlouvy a to bez jakýchkoliv smluvních sankcí, tedy že smluvní strany ničeho vzájemně nepožadují.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu s tím, že namítal promlčení žalobcem uplatněného nároku, když až po uplynutí čtyřleté promlčecí lhůty běžící od splatnosti faktury č. 54505, tj. do 20.1.2010, kdy byl žalovaný až podáním ze dne 30.3.2010 informován o změně v osobě věřitele předmětné pohledávky, když již předtím byl žalobcem informován o tom, že na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 3.7.2007 byla předmětná pohledávka postoupena na pana Jana B. Žalovaný tedy namítal také nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce, když tvrdil, že pro něj není významné, že došlo k naplnění rozvazovací podmínky dle smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 3.7.2007, ale rozhodné je to, že o tom, že by pohledávka měla být zpět postoupena na žalobce, nebyl žalovaný informován, a pro něj je nadále věřitelem postupník pan Jan B., nikoliv žalobce. Žalovaný dále namítal, že smlouva o dílo č. 1700105 ze dne 1.4.2005 je pouze rámcovou smlouvou, která neobsahuje náležitosti smlouvy o dílo podle ust. § 536a násl. obch. zák., ve které není určeno konkrétní dílo, a dále, že tuto žalovaný neuzavřel, když byla podepsána Liborem M., který tuto podepsal nikoli jako ředitel společnosti žalovaného, ale jako osoba zmocněnce uvedená v záhlaví smlouvy. Libor M. tak nebyl osobou zmocněnou dle ust. § 15 obch. zák. Pro případ, že by daná rámcová smlouva o dílo byla platně uzavřena, žalovaný namítal, že na základě této nedošlo k uzavření konkrétní dílčí smlouvy, když objednávka ze dne 26.9.2005 výslovně na tuto rámcovou smlouvu neodkazuje, a zároveň se zcela neshoduje předmět díla uvedený v objednávce a v rámcové smlouvě. Žalovaný dále tvrdil zánik žalované pohledávky, a to jednostranným započtením žalovaného ze dne 13.6.2007, kterým žalovaný vůči pohledávce žalobce započetl svou pohledávku ve výši 445.650,- Kč jako cenu za postoupení jiné pohledávky dle Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4.6.2007 uzavřené mezi žalovaným jako postupitelem a žalobcem jako postupníkem. Dle tohoto započtení byla vůči žalované pohledávce započtena také částka 1.000.000,- Kč dle článku 16.2 Smlouvy o obchodním zastoupení ze dne 6.2.2004.

Článek II., bod 2 smlouvy z 4.6.2007 žalovaný interpretoval tak, že splatnost nastala dne 4.6.2007 a trvala 30 dní, tj. do 4.7.2007. K tomu žalovaný argumentoval logickým a gramatickým výkladem předmětného článku, zejména slov „do 30 dnů od podpisu“. Dále upozorňoval, že ještě předtím, než nastala rozvazovací podmínka dle čl. II., bod 3, došlo k úhradě závazku žalobce započtením ze dne 13.6.2007 a i kdyby měly účinky rozvazovací podmínky nastat, nemohlo by to mít žádný dopad na již zaniklý závazek zápočtem ze dne 13.6.2007. Jde-li o zbývající částku cca 140 tis. Kč, pak tato dle názoru žalovaného zanikla na základě zápočtu, který žalovaný učinil svým podáním ze dne 22.4.2016, a to z titulu smluvní pokuty dle Smlouvy ze dne 19.5.2006, kdy vznikla žalobci povinnost hradit smluvní pokutu ve výši 2mil. Kč. Jde-li o Dodatek č. 1 ke shora uvedené smlouvě, v řízení podle žalobce bylo prokázáno, že za žalovaného tento dodatek nikdy nikdo nepodepsal.

Žalovaný dále, po rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci usnesením ze dne 5.12.2013, č.j. 5Cmo 373/2012 - 224 (podle názoru soudu prvního stupně zcela nově), podáními ze dne 20.5.2014 a ze dne 22.4.2016 uplatnil v rámci své obrany k započtení, oproti žalobcem žalované pohledávce, svou pohledávku ve výši 307.483,- Kč s příslušenstvím. Právním důvodem této pohledávky je právo žalovaného na zaplacení smluvní pokuty ve výši 2.000.000,- Kč za porušení smluvní povinnosti podle čl. 6.3 Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o dílo ze dne 19.5.2006, tedy porušení povinnosti žalobce odebrat od žalovaného čerpadla specifikovaná v čl. 1, odst. 2 smlouvy.

V rámci své obrany žalovaný dále uplatnil vůči žalobci vzájemný návrh na zaplacení částky 2.000.000,- Kč z titulu smluvní pokuty dle článku 6.3. Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o dílo ze dne 19.5.2006, který však soud ve smyslu ust. § 112 odst. 2 o.s.ř. usnesením ze dne 31.3.2010, č.j. 42Cm 172/2009 – 36, vyloučil k samostatnému projednání z důvodů uvedených v odůvodnění usnesení. Věc byla dále projednávána pod sp. zn. 42Cm 30/2010 a usnesením ze dne 4.6.2010, č.j. 42Cm 30/2010 – 21, bylo řízení zastaveno dle ust. § 9 odst. 1 zák. č. 549/1991 Sb., když žalovaný (v řízení pod sp. zn. 42Cm 30/2010 žalobce) neuhradil soudní poplatek z žaloby. Usnesení nabylo právní moci dne 14.7.2010.

Soud ve věci rozhodl již rozsudkem ze dne 17.6.2011, č.j. 42Cm 172/2009 - 97 (ve znění opravného usnesení), kterým žalobě vyhověl, když považoval po právu pohledávku žalobce na zaplacení ceny díla ve výši 586.176,50 Kč dle Smlouvy o dílo ze dne 1.4.2005. Zápočet žalovaného ze dne 13.6.2007 považoval soud za neplatný, když žalovaný v rozporu s ust. § 359 obch. zák. použil k započtení svou nesplatnou pohledávku dle Smlouvy o postoupení ze dne 4.6.2007, poté co vyhodnotil splatnost závazku z této smlouvy ke dni 4.7.2007. Užil-li žalovaný dále k započtení pohledávku podle bodu 16.2 Smlouvy o obchodním zastoupení ze dne 6.10.2004 ve výši 1.000.000,- Kč, soud vyšel z pravomocného rozhodnutí o Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 7Cm 29/2007 a závěru o neexistenci tohoto nároku. Ujednání o „penalizaci“ dle smlouvy ze dne 1.4.2005 podle stávajícího ujednání soud hodnotil jako ujednání o smluvní pokutě.

Shora uvedený rozsudek byl usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5.12.2013, č.j. 5Cmo 373/2012 – 224, zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Odvolací soud nesouhlasil s posouzením čl. II., bod 2 Smlouvy o postoupení ze dne 4.6.2007, odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 21Cdo 1473/2001, a uzavřel, že v předmětném případě splatnost ceny za postoupení pohledávek není určena konkrétním dnem, nýbrž časovým úsekem vyznačujícím se svým počátkem a koncem – „do 30 dnů od podpisu smlouvy, tj. do 4.7.2007“ a proto tento závazek byl splatný po celou tuto ve smlouvě uvedenou lhůtu. Závěr o neplatnosti zápočtu ze dne 13.6.2007 tak není správný. Dále odvolací soud vytkl soudu prvého stupně, že požadoval-li žalobce smluvní úrok z prodlení, je překročením jeho návrhu, hodnotil-li soud prvého stupně po právní stránce tento nárok podle provedeného dokazování jako smluvní pokutu. Soud prvého stupně měl dále vyjasnit obsah požadavku žalovaného ze dne 30.1.2010 (čl. 12 spisu), zda tento, jde-li o částku 2.000.000,- Kč, tuto uplatňuje jako vzájemný návrh nebo obranu započtením. Ve zbytku se odvolací soud se závěry soudu prvého stupně prezentovanými rozsudkem ze dne 17.6.2011, č.j. 42Cm 172/2009 – 97, ztotožnil. Vázán shora uvedeným, soud doplnil dokazování ke zjištění úmyslu jednajících osob a dokazování k novým tvrzením účastníků týkajících se žalovaným nově uplatněné obrany započtením dle jeho podání ze dne 20.5.2014 a ze dne 22.4.2016.

Soud vzal za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků (§ 120 odst. 4 o.s.ř.) o tom, že práce uvedené v objednávce č. 48 ze dne 20.12.2005 byly žalobcem na základě jeho objednávky provedeny a žalovaný předmětné práce převzal.

Soud ve věci provedl rozsáhlé dokazování, a to zejména listinnými důkazy předloženými účastníky a dále výpověďmi osob, jež za žalobce a žalovaného podepsaly Smlouvu o dílo č. 1700105 ze dne 1.4.2005, Smlouvu o postoupení ze dne 4.6.2007 a Dodatek č. 1 ke smlouvě ze dne 19.5.2006, datovaný 9.3.2007, a to svědka Libora M. a bývalého jednatele žalobce Ing. Romana V. a svědka Ing. Ivo V. jediného společníka žalobce, ze kterých zjistil a vzal za prokázáno:

Ze Smlouvy o dílo č. 1700105 ze dne 1.4.2005 soud zjistil,že tuto uzavřel žalobce jako zhotovitel a žalovaný jako objednatel s tím, že dle záhlaví smlouvy je uvedeno, že zmocněncem pro věcná jednání je pan Libor M. Dle článku I. smlouvy se zhotovitel zavázal na svůj náklad a na své nebezpečí, za podmínek v této smlouvě sjednaných, provádět pro objednatele vrtné práce pro tepelná čerpadla včetně výstroje, zkušebního natlakování kolektoru a průtokové zkoušky a zasypání vrtu v regionu České republiky s tím, že objednatel se zavázal platit zhotoviteli při splnění jeho závazku sjednanou smluvní cenu. Dle článku II., bod 1 byla smlouva sjednána s účinností od 1.4.2005 na dobu neurčitou s výpovědní dobou dva měsíce. Dle článku II., bod 4 účastníci smlouvy sjednali, že objednávky budou prováděny dle formuláře, který je přílohou smlouvy. Dle článku III., bod 1 účastníci sjednali ceny za vrtné práce, dle článku III., bod 4, že dobou pro vznik nároku zhotovitele na vystavení faktury je předání prací zákazníkovi nebo zástupci objednatele s tím, že nedílnou součástí faktury je předávací protokol skutečně provedených prací podepsaných zákazníkem nebo zástupcem objednatele. Dle článku III., bod 5 se smluvní strany dohodly na splatnosti faktur do 15 dnů od doručení faktury a na „penalizaci 0,05% fakturované částky za každý den prodlení". Smlouva byla podepsána za žalobce (zhotovitele) jednatelem Ing. Romanem V. a opatřena otiskem razítka žalobce a za žalovaného (objednatele) podepsána Liborem M. a opatřena razítkem žalovaného. Dle Přílohy č.1 ke smlouvě o dílo č. 1700105 (vzor objednávky) soud zjistil, že tato obsahuje údaje o adrese objednatele, čísla objednávky, specifikaci díla, celkové metráži, termínu zahájení prací, termínu ukončení prací, názvu akce, místa a dne podpisu objednávky a podpisu a razítka odpovědné osoby objednatele.

Z Objednávky č. 48 ze dne 26.9.2005 soud zjistil, že touto žalovaný objednal u žalobce vrtné práce pro tepelné čerpadlo 4 kusy NIBE Fighter 1320-25 včetně výstroje, zkušebního natlakování kolektoru, průtokové zkoušky a vyplnění mezikruží dle příslušných technologických postupů. V objednávce jsou dále uvedeny údaje o celkové metráži, termínu nástupu a ukončení prací, označení akce – Sbor Církve bratrské v Hrádku, místa a data podpisu objednávky a dále údaje o osobě, jež za žalovaného objednávku učinila.

Soupisem prací a dodávek ze dne 20.12.2005 a nespornými tvrzeními účastníků bylo v řízení prokázáno, že žalobce provedl vrtné práce (v lokalitě Hrádek) dle objednávky ze dne 26.9.2005, a to 843 metrů za jednotkovou cenu 700,- Kč, tj. celkem 590.100,- Kč bez DPH, a to v prosinci 2005, kdy také žalovaný provedené práce převzal a v soupisu prací a dodávek potvrdil převzetí podpisem oprávněné osoby a otiskem razítka žalovaného.

Z Faktury č. 54505 ze dne 20.12.2005 soud zjistil, že žalobce vyúčtoval žalovanému za práce provedené dle objednávky č. 48 ze dne 26.9.2005 pro tepelné čerpadlo v lokalitě Hrádek dle soupisu provedených prací se splatností do 19.1.2006 částku 590.100,- Kč, což s DPH činí 702.219,- Kč. Ve faktuře je dále uvedena výše úroků z prodlení ve výši 0,05% z nezaplacené částky za každý den prodlení. Doručení faktury žalovaný v řízení žádným způsobem nezpochybňoval, naopak její splatnost akceptoval v dohodě o vzájemném započtení pohledávek ze dne 20.1.2007 i jednostranným zápočtem ze dne 13.6.2007.

Z Objednávky č. 16 ze dne 4.4.2005, č. 22 ze dne 10.5.2005, č. 24 ze dne 23.5.2005 a č. 25 ze dne 23.5.2005 a k nim připojených faktur a soupisů a přejímek provedených prací, soud zjistil, že mezi účastníky v době účinnosti Smlouvy ze dne 1.4.2005 probíhala intenzivní spolupráce, dle které vždy shodně na základě písemné objednávky shodného znění jako u objednávky č. 48 ze dne 26.9.2005 žalobce prováděl pro žalovaného vrtné práce, jejichž provedení a převzetí bylo potvrzováno v soupise provedených prací a vždy téhož dne vystavována faktura za cenu vrtných prací tak, jak jí žalovaný potvrdil v soupisu provedených

prací. Ač objednávky obsahují žádost žalovaného o potvrzení objednávky, žalobcem tyto písemně potvrzovány nebyly a žalobce již na základě objednávky prováděl vrtné práce.

Z Dohody o vzájemném započtení pohledávek ze dne 20.1.2007 soud zjistil, že tuto uzavřeli žalobce zastoupený Petrem S., ředitelem společnosti, a žalovaný, zastoupený Ing. M., a uzavřeli dohodu ve smyslu ust. § 364 obch. zák. o vzájemném zápočtu pohledávek a závazků ke dni 20.1.2007, kdy předmětem započtení byly pohledávka žalobce z faktury č. 50905 ve výši 33.600,- Kč a z faktury č. 54505 v částce 116.042,50 Kč a dále pohledávka žalovaného z faktury č. 2006013 ve výši 149.642,50 Kč.

Ze Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4.6.2007 soud zjistil, že tuto uzavřeli jako postupitel žalovaný a jako postupník žalobce. Předmětem smlouvy je postoupení pohledávek za firmou Mikita K. - ELEKTRO v celkové výši 742.750,- Kč vzniklých z titulu smluv o poskytování služeb s realizací akce Horní Jelení – DPS ze dne 5.8.2003, o poskytování služeb s realizací akce Olší ze dne 5.8.2003 a o poskytování služeb z realizací akce Žacléř ze dne 5.8.2003. Touto smlouvou postoupil žalovaný na žalobce výše uvedené pohledávky za 60% jejich nominální hodnoty, tj. za částku 445.650,- Kč. Dle článku II., bod 2 cena za postoupení pohledávek ve výši 445.650,- Kč měla být uhrazena na účet žalovaného do 30 dnů od podpisu smlouvy, tj. do 4.7.2007. Dle článku II., bod 3 účastníci sjednali, že pokud postupník (žalobce) neuhradí postupiteli (žalovanému) výše uvedenou cenu pohledávek ve výši 445.650,- Kč ve sjednaném termínu do 4.7.2007, tato smlouva o postoupení pohledávky pozbývá platnosti ve všech skutečnostech a předmětné pohledávky se stávají znovu majetkem postupitele (žalovaného).

Z Oznámení o převodu pohledávky ze dne 8.6.2007 soud zjistil, že žalovaný oznámil dlužníkovi Mikitu K., že dne 4.6.2007 byly jeho dlužné pohledávky v celkové částce 742.750,- Kč Smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 4.6.2007 postoupeny z žalovaného na žalobce. Dopis podepsal za žalovaného Libor M., ředitel společnosti, a listina je opatřena otiskem razítka žalovaného s číslem 1.

Z dopisu ze dne 13.6.2007, označeném jako Zápočet pohledávky, výzva k úhradě smluvní pokuty, soud zjistil, že touto listinou sdělil žalovaný žalobci, že na jeho pohledávku dle faktury č. 54505 na částku 586.176,50 Kč jednostranně započítává pohledávku žalovaného vůči žalobci z titulu smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4.6.2007 ve výši 445.650,- Kč (cenu za postoupení). A jde-li o částku 140.526,50 Kč, tvořenou rozdílem mezi částkou 586.176,50 Kč a částkou 445.650,- Kč, dále žalovaný započítává na tuto částku smluvní pokutu ve výši 1 mil. Kč vzniklou z titulu smluvní pokuty za porušení bodu 16.2. Smlouvy o obchodním zastoupení ze dne 6.10.2004 uzavřené mezi účastníky. Po započtení a zániku pohledávek žalobce tak z titulu smluvní pokuty zůstává pohledávka žalovaného za žalobcem ve výši 859.473,50 Kč. Dopisem zároveň vyzval žalovaný žalobce k úhradě této částky na účet žalovaného. Dle listiny dopis podepsal Libor M. jako ředitel společnosti a listina je opatřena otiskem razítka společnosti žalovaného s označením číslo 1.

Kopií podacího lístku pošty a svědeckou výpovědí Libora M. bylo prokázáno, že žalovaný zápočet ze dne 13.6.2007 stejný den odeslal žalobci.

Ze smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 3.7.2007 soud zjistil, že žalobce jako postupitel postoupil na Jana B. jako postupníka dne 3.7.2007 pohledávku dle daňového dokladu č. 54505 (objednávka č. 48 ze dne 26.9.2005) splatného dne 19.1.2006, a to pohledávku z dosud neuhrazené částky (586.176,50 Kč) z výše uvedené faktury vůči žalovanému. Dle článku II. smlouvy se žalobce zavázal zaplatit postupníkovi Janu B. za účelem vymáhání

postupované pohledávky jako odměnu částku ve výši 10% z vymoženého finančního obnosu. Dle článku III. smlouvy účastníci ujednali, že v případě neúspěchu při vymáhání pohledávky, a to ve sjednaném termínu do 31.12.2007, tato smlouva pozbývá platnosti a pohledávka se stává znovu majetkem postupitele (žalobce), přičemž se postupník zavazuje vrátit žalobci veškeré doklady k pohledávce. Dle článku V. smlouvy účastníci smlouvy dohodli, že smlouva nabývá platnosti a účinnosti dnem podpisu obou smluvních stran a její platnost a účinnost končí ke dni 31.12.2007.

Z Oznámení o postoupení pohledávek ze dne 3.7.2007 soud zjistil, že žalobce oznámil žalovanému dne 3.7.2007, že postoupil svou pohledávku ve výši 586.176,50 Kč za žalovaným na Jana B., a to dle výše uvedené smlouvy ze dne 3.7.2007 s tím, že specifikace postoupených pohledávek je uvedena v příloze oznámení a tvoří její nedílnou součást a postoupením Jan B. vchází do všech práv spojených s těmito pohledávkami. Z nedatovaného dopisu (pod písmenem D přílohového obalu) soud zjistil, že žalovaný v reakci na písemné oznámení o postoupení pohledávky ve výši 586.176,50 Kč ze dne 3.7.2007 sdělil Janu B., že předmětnou pohledávku neuznává a že v případě další neopodstatněné návštěvy v místě bydliště ředitele společnosti pana M. bude podáno trestní oznámení ve věci pokusu o podvod, útisk, případně vydírání.

Ze spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 7Cm 29/2007 soud zjistil, že rozsudkem ze dne 29.7.2009, č.j. 7Cm 29/2007 – 111, v souvislosti s potvrzujícím rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26.5.2010, č.j. 1Cmo 9/2010 – 141, jako soudu odvolacího byla pravomocně zamítnuta žaloba MVM-ECO.CZ s.r.o. (žalovaného), aby byla společnost DRILLING TRADE s.r.o. (žalobce) zavázána zaplatit částku 1.000.000,- Kč s příslušenstvím z titulu smluvní pokuty dle článku 16 Smlouvy o obchodním zastoupení ze dne 6.10.2004 uzavřené mezi žalovaným a žalobcem. Žaloba byla zamítnuta pro absolutní neplatnost smlouvy o obchodním zastoupení ze dne 6.10.2004, a to z důvodu absence územního rozsahu zákazu konkurence v rozporu s ust. § 672a odst. 2 obch. zák. s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.4.2009 pod sp. zn. 23Cdo 508/2009. Rozsudek ze dne 29.7.2009, č.j. 7Cm 29/2007 – 111, nabyl právní moci dne 1.7.2010.

Dále soud, vázán právními závěry podle usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5.12.2013, č.j. 5Cmo 373/2012, provedl nově důkazy ke kompenzační námitce žalovaného:

Ze Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o dílo ze dne 19.5.2006 soud zjistil, že v případě, že žalobce bude úspěšný ve výběrovém řízení na zakázku dodávky tepelných čerpadel pro Základní školu Nasavrky, odebere od žalovaného předmětná tepelná čerpadla. V případě, že žalobce tuto svou povinnost poruší, byla sjednána v čl. 6.3 této smlouvy smluvní pokuta ve výši 2.000.000,- Kč ve prospěch žalovaného.

Z Dodatku č. 1 ze dne 9.3.2007 spolu s dalšími níže uvedenými důkazy soud zjistil, že tento se týká Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o dílo ze dne 19.5.2006, a žalobce a žalovaný tímto dodatkem ujednali, vzhledem k pominutí samotné podstaty plnění předmětu díla, že smlouva se ukončuje bez jakýchkoliv smluvních sankcí.

Ze svědecké výpovědi Libora M. (§ 126 odst. 1 o.s.ř.) soud zjistil, že tento podepsal smlouvu o dílo ze dne 1.4.2005 a jeho rodiče – jednatelé společnosti smlouvu nepodepsali. Svědek Libor M. byl v roce 2005 a v současné době také je jediným ředitelem společnosti. Vzhledem k dalším listinným důkazům, zejména oznámení o převodu pohledávky ze dne 8.6.2007, jednostrannému zápočtu z 13.6.2007 a nedatovanému dopisu pod písmenem D přílohového obalu, soud neuvěřil výpovědi svědka M. v tom, že nebyl oprávněn jako ředitel

společnosti podepsat smlouvu o dílo ze dne 1.4.2005, když měl být pouze pověřen dozírat na chod společnosti z hlediska technických záležitostí. Svědek dále vypovídal vyhýbavě a nedůvěryhodně, když sám uváděl, že v roce 2005 měla společnost dvě až tři větší zakázky a asi deset menších, přičemž z těchto třinácti smluv si nevzpomínal, kolik těchto smluv sám jako ředitel podepsal. Svědek vyhýbavě také vypovídal k dotazu soudu, jaké byly faktické důvody pro uzavření smlouvy o dílo ze dne 1.4.2005, když pouze uváděl, že smlouva nevybočovala ze vzájemné spolupráce mezi žalobcem a žalovaným, a k jejímu uzavření vedly dobré zkušenosti s žalobcem, a že jí žalovaný uzavřel pouze z důvodu, že potřeboval pro účely veřejných zakázek zjistit, jaké jakou ceny jeho dodavatelů včetně žalobce. K opakovaným dotazům soudu, jaké byly úmysly žalovaného při sjednání smlouvy z 1.4.2005, svědek připustil, že tato smlouva upravovala podmínky pro budoucí zakázky na vrtné práce. Jde-li o úmysl svědka a žalovaného při sjednání článku III., bod 5 smlouvy o dílo z 1.4.2005 a k užití termínu „penalizace" svědek vypověděl, že tento článek úplně přehlédl, že si jej nepamatuje a že smlouvu o dílo z 1.4.2005 vnímal jako smlouvu rámcovou. Svědek opět nedůvěryhodně na jedné straně vypovídal, že si na sjednání článku III., bod 5 nepamatuje, ale zároveň si pamatoval, že k tomuto článku měl jeho otec jako jednatel společnosti určité výhrady, pro které tuto smlouvu nepodepsal. K dotazu právního zástupce žalobce, zda podepsal svědek smlouvu ze dne 4.6.2007 svědek uváděl, že tuto smlouvu podepsal, ale již si nepamatoval, zda k tomuto podpisu měl či neměl plnou moc. K čl. II bod 2 smlouvy z 4.6.2007 uváděl, že úmysl žalovaného byl, aby částka za postoupení byla placena „ke dni podpisu smlouvy a dále kdykoliv od podpisu smlouvy do 30 dnů". Splatná byla tato pohledávka „od podpisu do 30 dnů". Dále uváděl k dotazu soudu, že žalovaným mohla být tato částka požadována „první den po podpisu smlouvy a potom kdykoliv do budoucna". Termín „tj. do 4.7.2007" dle svědka doplňoval 30 denní lhůtu.

Stejně tak, byla-li svědku předložena listina označená jako Oznámení o převodu pohledávky ze dne 8.6.2007, svědek nepopřel, že tuto listinu jako ředitel společnosti podepsal a uváděl, že se domníval, že k tomuto úkonu žádnou plnou moc nepotřebuje. Z výpovědi svědka soud dále zjistil, že ve společnosti žalovaného jsou používány dvě razítka firmy s tím, že společnost nevede evidenci o používání razítek s tím, že jedno razítko je trvale umístěno na stole vedoucí kanceláře a jedno v kanceláři svědka jako ředitele společnosti. K dotazu právního zástupce žalobce, proč svědek jako osoba pouze s administrativními pravomocemi podepsal zápočet pohledávek ze dne 13.6.2007, svědek uváděl, že zápočet může podepsat ekonom, daňový poradce a svědek při tomto podpisu neřešil, zda k tomu potřebuje plnou moc. Svědek zároveň potvrzoval odeslání zápočtu žalobci.

K Dodatku č. 1 ze dne 9.3.2007 svědek uváděl, že tuto listinu nikdy neviděl a podpis na ní není jeho podpisem ani podpisem Ing. Dagmar M.

Ze svědecké výpovědi Ing. Ivo V., jediného společníka žalovaného, soud zjistil, že smlouvu o postoupení pohledávek ze dne 4.6.2007 podepsal jako zmocněnec na základě písemné plné moci udělené jednatele Ing. Romanem V. Spontánně svědek uváděl, že si vzpomíná na toto postoupení, protože bylo nestandardní v tom, že postupitelem nebylo předloženo uznání závazků od pana K. a proto si žalobce ponechal lhůtu 30 dnů na prověření tohoto závazku a proto také za postoupení mělo být zaplaceno až 4.7.2007. Den 4.7.2007 byl první den, kdy mělo být placeno, když tomu odpovídá i bod 3 čl. II smlouvy, kdy bylo sjednáno, že v případě, že cena postupované pohledávky nebude uhrazena ve sjednaném termínu, pak tato smlouva pozbývá platnosti. Dále uváděl, že ujednání článku II., bod 2 smlouvy z 4.6.2007 byla běžná praxe, když je standardní, že pokud na faktuře je uvedeno určité datum, je možné zaplatit kdykoliv do tohoto data, ale den splatnosti je právě toto určené datum a k němuž musí být předmětná částka zaplacena. Takto to bylo i u předmětné smlouvy,

a vyplývá to i z tohoto, že si žalobce nechal od podpisu smlouvy 30 dnů na prověření toho závazku, a současně dohodl s žalovaným, že v případě, že postoupená pohledávka nebude zaplacena, smlouva pozbývá platnosti.

K Dodatku č. 1 ke smlouvě o uzavření budoucí smlouvy o dílo z 9.3.2007 svědek jednoznačně uváděl, že se jedná se o listinu, kterou byla zrušena smlouva o uzavření budoucí smlouvy o dílo, byl přítomen podpisům této listiny, vlevo dole je podpis bratra Ing. Romana V., vpravo podpis pana M., k podpisům došlo v sídle firmy Drilling trade s.r.o., v Kunčičkách. Pan M. i bratr svědka byli při podpisu oba přítomni, oba před svědkem mnou listinu podepsali.

Shora uvedená výpověď je zcela podporován účastnickou výpovědí jednatele Ing. Romana V. (§ 131 o.s.ř.), se kterou se do detailů shoduje a potvrzuje podpis Libora M. za přítomnosti všech shora uvedených osob. Potvrzuje také zmocnění Ing. Ivo V. k podpisu Smlouvy o postoupení ze dne 4.6.2007.

Z účastnické výpovědi Ing. Romana V. (§ 131 odst. 1 o.s.ř.) soud dále zjistil, že smlouva o dílo z 1.4.2005 byla uzavřena jako smlouva rámcová proto, aby na každou zakázku se nemusela vytvářet zvláštní smlouva, a aby v rámcové smlouvě byl vymezen předmět ceny, příp. další doplňující práce a další podmínky pro všechny budoucí zakázky mezi žalobcem a žalovaným. Podle této rámcové smlouvy pak mohli již další zaměstnanci účastníků na základě dílčích objednávek provádět jednotlivé zakázky. Praxe při jednotlivých zakázkách byla zavedena tak, že pan Libor M. telefonicky sděloval jednateli žalobce potřebu uskutečnění určité dodávky v objemu určitých metrů s tím, že doručí písemnou objednávku, která následně také přišla faxem, a na ní bylo již žalobcem reagováno tak, že byly zahájeny konkrétní práce. Mezi firmami účastníků byla vzájemná důvěra a nebyl důvod faxovou objednávku ověřovat. Stejně to bylo u zakázky č. 48 z 26.9.2005, u které navíc byla ústně s Liborem M. dohodnuta sleva z ceny, která se následně promítla ve fakturaci. K dotazu soudu, jaký úmysl stran byl při sjednávání článku III., bod 5 Smlouvy o dílo ze dne 1.4.2005, když byl použit termín „penalizace“ 0,05% denně, zda smluvní strany chtěly zvýšit zákonný úrok z prodlení nebo dohodnout sankci jako smluvní pokutu za prodlení při placení, bývalý jednatel žalovaného upřesnil, že strany chtěly, aby v případě prodlení žalovaný hradil úrok z prodlení v sjednané výši, ale jaký byl úmysl stran před pěti lety, si již přesně nepamatoval.

Z dalších provedených důkazů soud nečiní nová zjištění, když shora uvedené důkazy umožňují učinit jasný závěr o skutkovém stavu a další provedené důkazy nemohou posouzení věci nijak zvrátit (viz právní hodnocení níže).

Soud nepřihlíží k novým tvrzením žalobce o neexistenci pohledávky za Mikitou K. postupované Smlouvou o postoupení ze dne 4.6.2007 a k tomuto tvrzení navrhovanému důkazu – Dopisu ze dne 14.6.2007 a protinávrhu žalovaného na dokazování opačné skutečnosti doplněním výslechu svědka Libora M., když tato tvrzení a označené důkazy jsou v rozporu s koncentrací řízení podle ust. § 118b odst. 1 o.s.ř., když byly uplatněny po prvním jednání, ač tvrzeny a prokazovány mohly být před jeho skončením.

Na základě výše uvedeného dokazování soud dospěl k následujícímu závěru o zjištěném skutkovém stavu:

Žalobce jako zhotovitel a žalovaný jako objednatel uzavřeli dne 1.4.2005 Smlouvu o dílo č. 1700105, dle které sjednali podmínky pro budoucí zakázky, a to provádění vrtných prací pro tepelná čerpadla. Účastníci sjednali, že jednotlivé zakázky budou realizovány na

základě objednávek vystavených dle formuláře, jež je přílohou smlouvy a který obsahuje popis vrtných prací, jejich montáž a termín započetí a ukončení prací. V rámcové smlouvě také účastníci sjednali ceny a jejich platební podmínky a v článku III., bod 5 se dohodli na „penalizaci 0,05% fakturované částky za každý den prodlení". Na základě této rámcové smlouvy žalovaný opakovaně objednával objednávkami, splňujícími náležitosti formuláře stanoveného ve smlouvě, vrtné práce u žalobce, které žalobce vždy provedl a po převzetí těchto prací žalovaným také bezprostředně vyúčtoval. Na základě výše uvedené praxe na formuláři stejného obsahu objednal žalovaný u žalobce objednávkou č. 48 ze dne 26.9.2005 vrtné práce na akce Sboru Církve bratrské v Hrádku a specifikoval všechny údaje dle povinného formuláře objednávky. Žalovaný takto objednal vrtné práce pro tepelné čerpadlo 4 ks NIBE Fighter 1320-25, včetně výstroje, zkušebního natlakování kolektoru, průtokové zkoušky a vyplnění mezikruží dle příslušných technologických postupů. Předmětné práce byly žalobcem pro žalovaného bez vad provedeny a tento předmětné práce dne 20.12.2005 převzal a fakturou č. 54505 byly tyto práce žalobcem žalovanému vyúčtovány se splatností do 19.1.2006 v celkové výši 702.219,- Kč. Dne 20.1.2007 uzavřeli žalobce a žalovaný dohodu o vzájemném započtení pohledávek, jejímž předmětem je započtení mimo jiné také části pohledávky z titulu uhrazení ceny za provedené vrtné práce vyúčtované fakturou č. 54505. Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 3.7.2007 žalobce postoupil na Jana B. předmětnou pohledávku z faktury č. 54505 na částku 586.176,50 Kč (jako rozdíl mezi částkou 702.219,- Kč a 116.042,50 Kč dle zápočtu pohledávek ze dne 20.1.2007) s tím, že nebude-li postupník úspěšný s vymáháním pohledávky do 31.12.2007, smlouva pozbývá platnosti a pohledávka se stává znovu majetkem postupitele. Oznámením ze dne 3.7.2007 výše uvedené postoupení pohledávky bylo oznámeno žalovanému. Dopisem ze dne 13.6.2007 žalovaný zaslal žalobci jednostranný zápočet, dle kterého mělo dojít dle žalovaného k zápočtu pohledávky žalobce dle faktury č. 54505 na částku 586.176,50 Kč, oproti pohledávce žalovaného na cenu za postoupení pohledávky ve výši 445.650,- Kč dle smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4.6.2007 a ve zbytku, tj. jde-li o částku 140.526,50 Kč, měla pohledávka žalobce vůči žalovanému zaniknout zápočtem pohledávky žalovaného na smluvní pokutu ve výši 1mil. Kč z titulu smluvní pokuty dle bodu 16.2. ze Smlouvy o obchodním zastoupení ze dne 6.10.2004. V roce 2005 byl, a až do současnosti je, Libor M. jediným ředitelem společnosti žalovaného, za kterého také opakovaně jako ředitel společnosti vystupoval, když jako ředitel společnosti podepsal Oznámení o převodu pohledávky ze dne 8.6.2007, jednostranný zápočet z 13.6.2007 a jako ředitel společnosti žalovaného je také označován v nedatovaném dopise žalovaného adresovaném panu Janu B. (pod písmenem D přílohového příloh). K zjištění úmyslu stran smlouvy o dílo ze dne 1.4.2005 při sjednání článku III., bod 5 a použití termínu „penalizace" si Libor M. jako ředitel společnosti podepisující smlouvu na toto ustanovení nepamatoval a jednatel žalobce podepisující za žalobcem předmětnou smlouvu uváděl, že úmyslem stran bylo sjednat zvýšený úrok z prodlení.

K čl. II., bod 2 a 3 Smlouvy o postoupení ze dne 4.6.2007, soud na základě doplněného dokazování k zjištění úmyslu jednajících podle § 266 obch. zák. a logického a gramatického výkladu předmětných ustanovení smlouvy činí jednoznačný závěr, že úmyslem účastníků bylo stanovit standardní a v obchodní praxi obvyklou (podle § 342 odst. 2 obch. zák.) splatnost ceny za postoupení ve prospěch dlužníka tak, že žalobce byl oprávněn plnit v průběhu celé 30 denní lhůty počínaje od 4.6.2007, ale žalovaný byl oprávněn cenu požadovat až od 5.7.2007. Celou výpověď svědka M. považuje soud za nedůvěryhodnou a nepřesvědčivou, když svědek opakovaně před soudem vypovídal vyhýbavě, selektivně a nepravdivě, když nejprve zcela účelově klamal soud o svém oprávnění za společnost žalovaného jednat, když u některých listin tvrdil jednoznačné oprávnění je podepisovat z pozice ředitele společnosti, u jiných obdobně významných toto oprávnění účelově vylučoval. Zároveň svědek, z doby před více než 10 lety, si pamatoval podstatné podrobnosti, u jiných dotazů selektivně uváděl, že si na ně

zcela nepamatuje. Ve vztahu k čl. II, bod 2 svědek žádným logickým způsobem na rozdíl od svědka Ing. Ivo V., nevysvětlil význam ujednání „tj. do 4.7.2007“, ani smysl bodu 3 čl., II. smlouvy, který do konstrukce svědka žádným způsobem logicky nezapadá. Naopak výpověď svědka Ing. Iva V. považuje soud za konzistentní a přesvědčivou, logicky propojující význam bodu 2 i 3 čl. II. Smlouvy ze dne 4.6.2007 a zejména korespondující s gramatickým a logickým výkladem samotného textu předmětných ustanovení čl. II., bod 2 i 3 v jejich vzájemném kontextu. Z výpovědi svědka Ing. V. zjištěný úmysl stran a jeho interpretace dále zcela odpovídá veškeré dostupné komentářové literatuře i judikatuře (viz níže).

Lhůta plnění „do 30 dnů od podpisu smlouvy, tj. do 4.7.2007,“ je typickým příkladem lhůty plnění sjednané ve prospěch dlužníka, kdy dlužník může plnit kdykoliv od vzniku závazku až do okamžiku splatnosti, a věřitel je povinen takové plnění přijmout. Věřitel ovšem není oprávněn před okamžikem splatnosti plnění vymáhat. Domáhat se splnění může až prvním okamžikem, který již čas plnění překračuje. Tehdy také začíná i prodlení dlužníka. Shora uvedené závěry, z takto stanovené lhůty splatnosti, pak dále odpovídají v tomto ohledu zcela konstantním závěrům právní teorie (např. Komentář k § 342 v ASPI - *POKORNÁ, Jarmila*. Obchodní zákoník: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2009 nebo *Jiří Švestka, Jiří Spáčil, Marta Škárová, Milan Hulmák a kolektiv* Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha 2009, s. 1656 (komentář k § 563) nebo *Hulmák, M. a kol.:* Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721 – 2054). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 1023 (komentář k § 1662)) i judikatury (např. Nejvyšší soud ČR pod sp. zn. 29Odo 114/2003, publ. SoJ 78/05). I poté co soud doplnil dokazování a zjistil nově skutkový stav, po kasačním rozhodnutí, zdá se býti na předmětnou věc, naopak nepřiléhavou aplikace rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 21 Cdo 1473/2001, když toto akcentuje zejména interpretaci splatnosti mzdy podle zákona o mzdě (zák. č. 1/1992 Sb.) a specifika pracovního práva, jehož základním principem je ochrana zaměstnance.

Jde-li o skutková zjištění k Dodatku č. 1 ze dne 9.3.2007, poté co soud hodnotil výpovědi svědků Libora M., Ing. Ivo V. a účastnickou výpověď Ing. Romana V. (viz hodnocení shora), má za prokázané, že Libor M. za žalovaného podepsal tuto listinu, dle které se žalobce a žalovaný dohodli na ukončení Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o dílo ze dne 19.5.2006 vzhledem k pominutí samotné podstaty plnění předmětu díla, a že smlouvu ukončili bez jakýchkoliv smluvních sankcí (resp. se všech smluvních sankcí vzdali). Z důvodů uvedených výše soud uvěřil výpovědi Ing. Ivo V. a účastnické výpovědi Ing. Romana V., které se vzájemně potvrzují a neuvěřil výpovědi Libora M., která zůstala mezi provedenými důkazy zcela osamocena. Za situace, kdy žalovaný nesložil zálohu na provedení důkazu (§ 141 o.s.ř.) – znaleckého posudku z oboru grafologie, když usnesením ze dne 23.5.2016, č.j. 42Cm 172/2009 – 550, žalovanému nebylo pravomocně přiznáno osvobození od placení soudních poplatků, nemohl soud tento důkaz provést a vyšel pouze z výpovědí Libora M., Ing. Ivo V. a Ing. Romana V. Soud má z těchto za prokázané, že Libora M. podepsal předmětnou listinu za současné přítomnosti Ing. Ivo V. a Ing. Romana V.

Poté, co soud hodnotil všechny provedené důkazy jednotlivě a zároveň v jejich vzájemné souvislosti, přihlížeje přitom ke všemu co vyšlo za řízení najevo, včetně toho co uvedli účastníci podle ust. § 132 o.s.ř., dospěl k zjištění výše uvedeného skutkového stavu, který po právní stránce hodnotí takto:

Účastníci uzavřeli dne 1.4.2005 smlouvu označenou jako Smlouvu o dílo č. 1700105, kterou soud po právní stránce hodnotí jako nepojmenovanou smlouvu uzavřenou dle ust. § 269 odst. 2 obch. zák., dle které si účastníci sjednali pro všechny své budoucí uzavřené smlouvy o dílo na vrtné práce způsob a formu sjednávání budoucích smluv o dílo, cenu za

jeden metr vrtných prací a její platební podmínky (stejně Nejvyšší soud ČR v rozhodnutí ze dne 28.5.2008 pod sp. zn. 32Odo 629/2006). Takový úmysl stran smlouvy pak vyplývá nejen z účastnické výpovědi jednatele, žalobce Ing. Romana V., ale byl potvrzen také svědeckou výpovědí jednajícího ředitele, žalovaného Ing. Břetislava M. Postup pro uzavření jednotlivých smluv o dílo tak, jak účastníci sjednali v článku II., bod 4 rámcové smlouvy z 1.4.2005, byl dodržen také v případě objednávky č. 48 ze dne 20.12.2005, kdy žalovaný zaslal žalobci objednávku č. 48 ze dne 20.12.2005, jež podle obsahu zcela splňuje náležitosti smluvené mezi účastníky v příloze č. 1 rámcové smlouvy (vzor objednávky). Tato objednávka byla pak následně také žalobcem potvrzena, a to konkludentně samotným provedením objednaných prací ve smyslu ust. § 275 odst. 4 obch. zák., což také odpovídalo praxi při uzavírání smluv o dílo na vrtné práce, kterou si strany mezi sebou zavedly tak, jak vyplývá z dalších objednávek, faktur a soupisu provedených prací z dubna a května 2005. Na základě objednávky žalovaného č. 48 ze dne 26.9.2005 a jejího následného potvrzení žalobcem provedením objednaných prací vznikla mezi účastníky smlouva o dílo dle ust. § 536a násl. obch. zák., jejímž předmětem byl závazek žalobce provést pro žalovaného vrtné práce na akci Sbor Církve bratrské v Hrádku tak, jak jsou specifikované v objednávce ze dne 26.9.2005 a závazek žalovaného za tyto práce zaplatit cenu díla dle článku III. rámcové smlouvy z 1.4.2005. Protože žalobce dílo řádně provedl a žalovaný předmětné dílo bez výhrad převzal, jak vyplývá ze soupisu prací a dodávek ze dne 20.12.2005 a nesporných tvrzení účastníků (§ 120 odst. 4), dle ust. § 546 odst. 1a 554 odst. 1 obch. zák. vzniklo žalobci právo na zaplacení ceny díla. Žalobce pak postupoval zcela v souladu s článkem III. rámcové smlouvy z 1.4.2005, když fakturou č. 54505 ze dne 20.12.2005, se splatností do 19.1.2006, vyúčtoval žalovanému cenu díla nepřevyšující jednotkové ceny dle článku III., bod 1 rámcové smlouvy s přihlédnutím ke slevě ceny, která byla mezi účastníky dohodnuta. Stejně tak žalobce v souladu s článkem III., bod 5 stanovil splatnost faktury do 15 dnů od doručení faktury, když z provedeného dokazování je zřejmé, že faktura byla doručována bezprostředně po převzetí díla a podpisu soupisu prací a dodávek žalovaným, a žalovaný v průběhu řízení doručení faktury ani žádným způsobem nerozporoval, naopak z dohody o vzájemném započtení pohledávek ze dne 20.1.2007 je zřejmé, že žalovaný měl fakturu č. 54505 ve své dispozici, tato mu byla doručena a jejím započtením akceptoval také na ní uvedenou splatnost.

Uzavřením dohody o vzájemném započtení pohledávek ze dne 20.1.2007, dle které byla částečně užita k započtení také pohledávka z faktury č. 54505 (ve výši 116.042,50 Kč), žalovaný ve smyslu ust. § 407 odst. 3 obch. zák. částečným plněním závazku (zánikem závazku započtením) uznal i zbytek závazku na zaplacení ceny díla dle smlouvy o dílo vzniklé z objednávky č. 48 ze dne 26.9.2005 na částku 586.176,50 Kč. Užití pohledávky k započtení musí mít totiž nutně stejné účinky jako uznání závazku ve smyslu ust. § 407 odst. 3 obch. zák., když z takového úkonu dlužníka lze uznaní zbytku závazku jednoznačně usuzovat. Jak započtení, tak splacení pohledávky totiž směřuje k uspokojení nároku věřitele, když započtení je vlastně splacením pohledávky vzájemným zúčtováním (odpočtem) (stejně viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.11.2005 pod sp. zn. 32Odo 901/2004).

Uznal-li žalovaný závazek na úhradu cenu díla ve výši 586.176,50 Kč ve smyslu ust. § 323 odst. 1 obch. zák. se má za to, že v uznaném rozsahu tento závazek v době uznání trval a bylo na žalovaném, aby v řízení tvrdil a prokazoval, že uznaný závazek v době uznání neexistoval nebo existoval v jiném rozsahu. Zároveň dle ust. § 407 odst. 1 uznal-li žalovaný tento svůj závazek, běží dle ust. § 407 odst. 1 obch. zák. ode dne jeho uznání (započtení), tj. od 20.1.2007, nová čtyřletá promlčecí doba, která skončila 20.1.2011 a uplatnil-li žalobce svůj nárok u soudu žalobou doručenou dne 29.9.2009, stalo se tak včas v době běhu promlčecí doby a námitka promlčení žalovaného je nedůvodná.

Protože žalobce žalobou požadoval také smluvní úrok z prodlení ve výši 0,05% denně s odkazem na článek III., bod 5 rámcové smlouvy z 1.4.2005, musel soud za použití interpretačních pravidel dle ust. § 266 obch. zák. provést interpretaci účastníky ve smlouvě použitého termínu „penalizace". Termín penále v obchodních vztazích je pojem užívaný zejména hospodářským zákoníkem pro druh majetkové sankce. V právní úpravě obchodních vztahů dle obchodního zákoníku užíván není. Je-li tento pojem užit ve smlouvě, je nutné posoudit jeho význam podle obsahu ujednání účastníků, přičemž není možné se omezit pouze na význam, který se mu zpravidla v obchodním styku přikládá (zpravidla smluvní pokuta), ale je třeba projev vůle účastníků zkoumat z hlediska ust. § 266 odst. 1 obch. zák., a to podle úmyslu jednajících osob (stejně viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 8.9.2009 pod sp. zn. 32Cdo 2892/2008 a ze dne 25.5.2010 pod sp. zn. 32Cdo 2199/2009). Protože dle výpovědi osoby jednající za žalovaného při sjednávání rámcové smlouvy ze dne 1.4.2005 – ředitele žalovaného Libora M. soud zjistil, že si tento na předmětné ustanovení vůbec nevzpomíná, nezbylo soudu než úmysl při sjednávání článku III., bod 5 smlouvy a použití termínu „penalizace" zjišťovat z účastnické výpovědi osoby jednající za žalobce, a to jednatele žalobce Ing. Romana V. Jeho výpověď se pak po jejím opakování a zpřesnění ustálila na tom, že úmyslem účastníků bylo zvýšit zákonný úrok z prodlení na sjednanou smluvní výši. Z výše uvedeného soud logicky dovozuje, že použitým termínem „penalizace" účastníci chtěli sjednat smluvní úrok z prodlení ve výši 0,05 % denně. Takto sjednaný úrok z prodlení ve výši 0,05% denně, odpovídající 18,25% ročně, soud považuje za zcela přiměřený významu prodlení u předmětné smluvní povinnosti, tj. zaplacení ceny za dílo v rozsahu přesahujícím 700 tis. Kč, zvláště za situace, kdy v té době platná diskontní sazba vyhlašovaná Českou národní bankou (1%) a na ní navazující 2T repo sazba, a z ní odvozovaný zákonný úrok z prodlení dle ust. § 369 obch. zák. v tehdy platném znění, nemohl žádným způsobem převzít sankční, ani zajišťovací funkci peněžitých plnění a být dostatečnou motivací dlužníkům k včasnému plnění jejich dluhu. Soudu z úřední činnosti je také známo, že sazba 0,05% denně z dlužné částky byla, a to i z důvodu uvedených shora, v obchodní praxi zcela běžnou a standardní.

Z výše uvedených důvodů, spolu se žalovanou částí ceny za provedené dílo ve výši 586.176,50 Kč, přiznal soud žalobci také právo na zaplacení smluvního úroku z prodlení s placením ceny díla ve sjednané výši 0,05% denně ode dne následujícího po splatnosti uvedené ve faktuře, s přihlédnutím k částečnému postupnému zániku závazku.

K obraně žalovaného a jeho námitkám soud uvádí následující:

Ač žalovaný u jednání soudu dne 11.5.2011 k dotazu soudu výslovně uvedl, že nevznáší námitku neplatnosti rámcové smlouvy z 1.4.2005 z důvodu podpisu smlouvy pouze ředitelem Liborem M., ve svém původním (před kasačním rozhodnutím) závěrečném návrhu, v rozporu s původními tvrzeními, platnost smlouvy z 1.4.2005 z tohoto důvodu zpochybnil a vytýkal soudu, že neprovedl žádné důkazy, které by prokazovaly popis funkčního místa ředitele společnosti žalovaného Libora M. Odhlédne-li soud od skutečnosti, že to byl žalovaný, který měl v řízení povinnost tvrdit skutečnosti a označovat důkazy k prokázání, že žalovaným uznaný závazek v době uznání neexistoval, tedy, že ani nebyla uzavřena rámcová smlouva z 1.4.2005 v důsledku podpisu neoprávněné osoby a žádná taková tvrzení po celou dobu řízení žalovaný neuplatňoval a důkazy neoznačoval, soud uzavírá, že takového dokazování ani v řízení nebylo třeba. Dle ust. § 15 odst. 1 obch. zák., kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností je zmocněn ke všem úkonům, k nímž při této činnosti obvykle dochází. Z ust. § 15 odst. 1 obch. zák. vyplývá zastoupení podnikatele vzniklé přímo ze zákona (zákonné zastoupení). K tomu, aby určitá osoba mohla jednat podle § 15 odst. 1 jako zákonný zástupce podnikatele, musejí být splněny současně dvě podmínky. Především musí jít o osobu, která je pověřena určitou činností. Druhou podmínkou vzniku oprávnění

pověřené osoby zastupovat podnikatele bez zvláštní plné moci je to, že činnost, kterou byla osoba pověřena, je činností při provozu podniku. Z provedeného dokazování obě dvě výše uvedené podmínky splněny byly, když z uzavřené rámcové smlouvy ze dne 1.4.2005 a výpovědí Libora M. a Ing. Romana V. je zřejmé, že touto smlouvou byly realizovány obchodní zakázky při provozu podniku žalovaného i žalobce. Z provedeného dokazování také vyplynulo, že Libor M. byl v době podpisu smlouvy jediným ředitelem společnosti žalovaného. Nesporné je také to, že Libor M. byl pověřen činností jediného ředitele společnosti. Podstatou právní úpravy zákonného zmocnění dle ust. § 15 obch. zák. je ochrana dobré víry třetích osob jednajících s podnikatelem (s osobami podnikatelem pověřenými určitou činností). Aniž by bylo třeba podrobně zjišťovat, jakou konkrétní činností byl v rámci provozu podniku pověřen Libor M., je ze samotného pojmu „ředitele společnosti“, pod kterým Libor M. opakovaně ve vztahu k žalobci vystupoval zřejmé, že tato osoba byla také oprávněna k podpisu rámcové (smlouvy o dílo) z 1.4.2005. Nakonec Libor M. je také v záhlaví předmětné smlouvy uveden jako zmocněnec společnosti oprávněný pro věcná jednání a z výpovědi Ing. Romana V. a dalších provedených listinných důkazů plyne, že Libor M. jako ředitel společnosti byl pověřen k veškeré činnosti za společnost, včetně např. provádění úkonu započtením. Bylo by zcela v rozporu se zásadou ochrany dobré víry jednajících osob dovozovat, že osoba vystupující ve funkci jediného ředitele společnosti, tedy osoba na nejvyšším místě v hierarchii zaměstnanců, není oprávněna za společnost podepisovat rámcové smlouvy tohoto typu a že touto činností není pověřena. Třetí osoby by takovou skutečnost nemohly rozumně předpokládat a ani v předmětném případě z ničeho dovozovat. Z výše uvedeného soud dovozuje, že Libor M. podepsal smlouvu z 1.4.2005 jako osoba, která byla pověřena činností ředitele společnosti, který byl k tomuto úkonu zmocněn dle ust. § 15 odst. 1 obch. zák., když při činnosti jediného ředitele k těmto úkonům obvykle dochází.

K námitce žalovaného, že předmět díla tak, jak je popsán v článku I., bod 1 smlouvy ze dne 1.4.2005 („vrtné práce pro tepelná čerpadla včetně výstroje, zkušebního natlakování kolektoru a průtokové zkoušky a zasypání vrtu“) neodpovídá popisu předmětu díla v objednávce č. 48 ze dne 26.9.2005 („vrtné práce pro tepelné čerpadlo… včetně výstroje, zkušebního natlakování kolektoru, průtokové zkoušky a vyplnění mezikruží dle příslušných technologických postupů“), soud pouze konstatuje, že považuje „zasypání vrtu“ a „vyplnění mezikruží“ za popis shodných prací. I kdyby bylo možné nalézt drobné nepodstatné odchylky mezi předmětem díla sjednaným v článku I. bod, 1 a objednávkou č. 48, z provedeného dokazování, a zejména článku I. bod, 1 smlouvy ze dne 1.4.2005 a výpovědí Ing. Romana V. a Ing. Libora M., jednoznačně vyplynulo i pro laika patrné poznání, že žalobce měl pro žalovaného provádět vrtné práce včetně veškerých přípravných a ukončovacích prací s vrtnými pracemi souvisejícími.

K další námitce žalovaného, a to námitce nedostatku aktivní věcné legitimace žalobce k uplatnění pohledávky ve výši 586.176,50 Kč, z důvodu uzavření smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 3.7.2007 mezi žalobcem a panem B., soud poukazuje na článek III. Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 3.7.2007, dle které byla mezi účastníky smlouvy sjednána rozvazovací podmínka postoupení pohledávky pro případ, že postupník nebude úspěšný s vymáháním pohledávky do 31.12.2007. Protože jak vyplývá z tvrzení žalovaného v řízení, ale také z korespondence mezi žalovanýma a Janem B., tomuto se vymoci předmětnou pohledávku ve stanovené lhůtě nezdařilo, postupovaná pohledávka ve výši 586.176,50 Kč se tak stala znovu majetkem žalobce. Žalobce tak byl ke dni rozhodnutí soudu jejím oprávněným věřitelem, na čemž nemůže ničeho změnit ani skutečnost, zda naplnění této rozvazovací podmínky bylo dlužníku (žalovanému) oznámeno. Oznámení pohledávky ve smyslu § 526 obč. zák. samo o sobě nemá vlivu na to, kdo je či není věřitelem postupované pohledávky, pouze stanoví zánik pohledávky plněním postupiteli i v době, když oprávněným věřitelem

z pohledávky není. Dlužník se tak v případě neoznámení postoupení zprostí svého dluhu plněním nejen skutečnému věřiteli (postupníkovi), ale také plněním postupiteli. Nakonec i dle obsahu spisu je zřejmé, že v průběhu řízení žalobce opakovaně sděloval (oznamoval) svými podáními, a to ať už písemně nebo ústně do protokolu, že předmětná rozvazovací podmínka nastala.

Tvrdil-li dále žalovaný, že žalovaná pohledávka také zanikla jeho jednostranným započtením ze dne 13.6.2007, soud činí jednoznačný závěr, že ani na základě tohoto úkonu k zániku pohledávky žalobce ve výši 586.176,50 Kč dle faktury č. 54505 ze dne 20.12.2005 nedošlo. Užil-li žalovaný v tomto zápočtu oproti pohledávce žalobce dle faktury č. 54505 svou pohledávku ve výši 445.650,- Kč z titulu ceny za postoupení ze Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4.6.2007 uzavřené mezi žalovaným a žalobcem, kterou byl postupován soubor pohledávek za firmou Mikita K. – ELEKTRO v nominální výši 742.750,- Kč, pak v této části je zápočet neplatný pro rozpor s ust. § 359 obch. zák., když žalovaný použil k započtení vůči splatné pohledávce žalobce ve výši 586.176,50 Kč svou dosud nesplatnou pohledávku ve výši 445.650,- Kč. Dle článku II., bod 2 smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 4.6.2007 byla totiž pohledávka žalobce na zaplacení ceny za postoupení souboru pohledávek ve výši 445.650,- Kč splatná až 4.7.2007. Tato pohledávka pak v době jednostranného započtení dne 13.6.2007 trvala (zanikla dle článku II., bod 3 smlouvy až ke dni 4.7.2007), ale nebyla splatná. Shora uvedený závěr soud učinil poté, co po kasačním rozhodnutí doplnil dokazování, zjistil skutkový stav jinak, než v rozsudku ze dne 19.3.2013, a na základě gramatického a logického výkladu, v souladu se shora citovanými závěry právní teorie a judikatury, dovodil, že lhůta plnění sjednaná „do 30 dnů od podpisu smlouvy, tj. do 4.7.2007“, je lhůtou plnění sjednanou ve prospěch dlužníka podle ust. § 342 odst. 2 obch. zák., ve které byl žalobce oprávněn plnit, ale žalovaný byl oprávněn plnění vyžadovat až po 4.7.2007.

Užil-li dále žalovaný v rozdílu částek 586.176,50 Kč a 445.650,- Kč oproti pohledávce žalobce z faktury č. 54505 k započtení dále pohledávku na zaplacení smluvní pokuty dle bodu 16.2 Smlouvy o obchodním zastoupení ze dne 6.10.2004 ve výši 1.000.000,- Kč, zde soud pouze konstatuje, že o této pohledávce již bylo Krajským soudem v Ostravě pravomocně rozhodnuto ve věci sp. zn. 7Cm 29/2007 tak, že žaloba žalovaného na zaplacení této pohledávka byla zamítnuta z důvodu neexistence nároku. I z důvodu procesní ekonomie soud z pravomocného rozhodnutí pod sp. zn. 7Cm 29/2007 dle ust. § 135 odst. 2 o.s.ř. vychází a i v této části považuje zápočet žalovaného ze dne 13.6.2007 za neplatný z důvodu užití neexistující pohledávky.

Posuzoval-li soud nově kompenzační námitku žalovaného podle jeho podání ze dne 20.5.2014 a ze dne 22.4.2016 a jeho právo na zaplacení částky 307.483,- Kč jako část smluvní pokuty ve výši 2.000.000,- Kč za porušení smluvní povinnosti podle čl. 6.3 Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy o dílo ze dne 19.5.2006, tedy porušení povinnosti žalobce odebrat od žalovaného čerpadla specifikovaná v čl. 1, odst. 2 smlouvy. Soud na základě hodnocení provedených důkazů (viz shora) uzavírá, že účastníci ukončili svůj smluvní vztah dohodou a zároveň se vzdali jakýchkoliv smluvních sankcí. Žalovaný tak ani podle § 98 o.s.ř. v řízení nepoužil k započtení vůči žalované pohledávce svou existentní pohledávku a právo žalobce na její zaplacení trvá.

Ze všech výše uvedených důvodů soud nepovažoval obranu žalovaného za důvodnou a žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Výrok o nákladech řízení (II.) je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když soud přiznal v řízení zcela úspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení vůči procesně neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 23.450,- Kč a nákladů právního zastoupení. Náklady právního zastoupení jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení ve sporu o zaplacení 586.176,50 Kč (tarifní hodnota) za 9 úkonů právní služby (první porada s klientem včetně převzetí věci, účast u ústního jednání dne 11.5.2011, účast u ústního jednání dne 15.6.2011, sepis vyjádření ve věci ze dne 6.12.2012, účast u ústního jednání odvolacího soudu dne 26.11.2013, sepis vyjádření ve věci ze dne 2.5.2014, účast u ústního jednání dne 14.10.2015, účast u ústního jednání dne 13.4.2016 a účast u ústního jednání dne 7.12.2016 dle ust. § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) ve spojení s ust. § 7 bod 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu) tj. 9 x 10.660,- Kč, paušální sazbou hotových výdajů za 9 úkonů právní služby, tj. 9 x 300,- Kč (dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a cestovními výdaji právního zástupce ve výši 1.213,48 Kč za cestu vozidlem RZ 4T1 7010 na ústní jednání z Ostravy - Hrabové do Olomouce a zpět (celkem 200 km) při průměrné spotřebě 6,76 l nafty/100 km, průměrné ceně paliva 36,5 Kč a paušální náhradě 3,6Kč/1km dle vyhlášky č. 472/2012 Sb. Dále má právní zástupce podle ust. § 14 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. právo na náhradu za promeškaný čas za dobu, kterou strávil cestou na jednání na trase Ostrava-Hrabová - Olomouc a zpět, tj. celkem za 4 půlhodiny po 100,- Kč. Podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. patří rovněž k nákladům řízení částka odpovídající dani z přidané hodnoty (21.053,23 Kč), kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zvláštního předpisu. Soud žalobci nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení za účast právního zástupce u ústního jednání konaného dne 17.2.2016 (tj. odměnu ve výši 10.660,- Kč, náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč a 21% DPH), neboť toto ústní jednání bylo odročeno bez projednání věci a žalobci již bylo, v rámci separace nákladů řízení, přiznáno právo na náhradu nákladů vůči svědkovi Liboru M., který vznik těchto nákladů zavinil. O separaci nákladů bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 4.3.2016, č.j. 42Cm 172/2009 - 453. Celkem tak soud zavázal žalovaného, aby zaplatil žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 144.757,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci dle exekučního řádu.

V Ostravě dne 8. prosince 2016

Za správnost vyhotovení:
Lenka Janetzká

JUDr. Ivo Walder, v.r.
samosoudce